

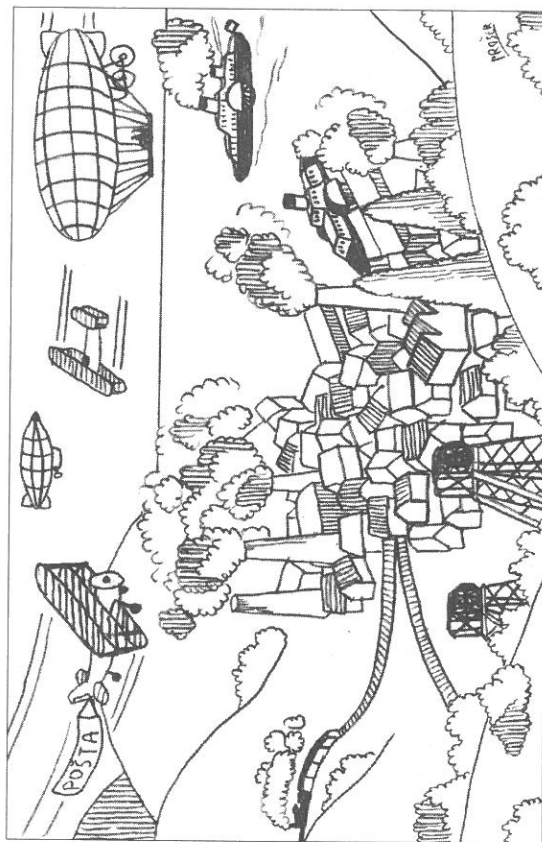
předsudky k jinakosti, dekadence, chudoba). Metaforicky řečeno: **Člověk vždy byl, je a bude tvůrcem i produktem svého prostředí a doby!** „Poslední“ kategorizaci sociologického poznání navrhnul francouzský filosof a sociolog Auguste Comte. Reflektoval v ní otázku stálosti a pohybu sociálních jevů (Šubrt a kol., 2007, str. 10–11).

Tab. 3.5 Statika a dynamika v sociologii

<p>Sociální statika</p>	<p>Teorie pořádku, organizace a harmonie</p> <ul style="list-style-type: none"> • Věnuje se problematice sociálního řádu, integrity (stability) a součinnosti. Řeší otázku, jak společnost drží pohromadě, jak jsou její části (např. skupiny) navzájem provázány. • Statický zákon – zákon souladu problematizuje souvislosti mezi třemi podmínkami existence společnosti: podmínkami individuálními (pudy a vášně), rodinnými (škola sociálního života) a společenskými (specializace, dělba práce).
<p>Sociální dynamika</p>	<p>Teorie pokroku a vývoje</p> <ul style="list-style-type: none"> • Důraz klade na studium vývoje společnosti, jejích změn a sociální stratifikace. Věnuje se například otázkám sociální mobility a sociální nerovnosti. • Sociální pokrok A. Comte chápe jako postupné zdokonalování a zlepšování společnosti i lidské přirozenosti (zejména pomocí rozumu).

4. O vývoji sociologie a sociologického myšlení

4.1 O moderní společnosti aneb O okolnostech vzniku sociologie

Základy vědecké sociologie se začaly na evropském kontinentu formovat pod vlivem širokospektrálních (hospodářských, politických, kulturních a životně-stylových) změn na přelomu 18. a 19. století, pro které se vžil pojem jednostranně vyznívající označení **průmyslová revoluce**. Svě pevné kontury získávala následně celé 19. století; ty univerzitní až na jeho konci. Jednalo se o dobu, ve které se staré polarizace i koalice začaly ukazovat jako přežitá a nefunkční. Společnost „náhle a viditelně“ začala bezprecedentní změny, které v lidech vytvářely dojem chaosu, hodnotové dezintegrace, a tedy i chuti či potřeby vznikající problémy